

for deres Myndighed, men jeg gik ud fra, at naar Myndighederne have truet dem med Udvisning, vare de ogsaa i deres lovlige Ret til at foretage noget saadant. Men naar det bliver gjort gældende saavel af den højtærede Minister som af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Magen), at der mulig dog ikke foreligger Overtrædelse af Autoriteternes Myndighed, skal jeg dertil sige, at det kan jeg godt tænke mig, og jeg er netop i Besiddelse af et Eksempel, som viser, at der i det Tilfælde er begaaet en Uret i Modstrid med de her gældende Love; det var en svensk Pige ved Navn Eskeløv, som blev truet med Udvisning. Jeg kender ikke i Øjeblikket Grunden dertil, det var vistnok ogsaa paa Grund af Understøttelse af det offentlige. Magistraten her i Kjøbenhavn vilde have udvist hende, idet den paaberaabte sig Overenskomsten med Sverige af 21de Juli 1888. I Henhold dertil vilde den have udvist hende; men hun fik retslig Bistand, Sagen blev behandlet ved Hof- og Stadsretten, som omstødte Udvisningsdekretet i Henhold til Fremmedloven af 1875. Her have vi altsaa en Person, som ved Rettens Hjælp har kunnet gøre sin Ret gældende, men det er jo muligt, at noget lignende kunde have fundet Sted med Hensyn til de andre, som maatte ikke have været stillede saaledes i økonomisk Henseende, eller som maatte have manglet Oplysninger eller Mod til at gaa Rettens Vej. Det kender jeg ikke noget til, men jeg udtaler blot, hvorledes Myndighederne have behandlet dem. Naar jeg har fremdraget disse Eksempler, er det, fordi Udvalget netop henviser til den offentlige Fattigforsørgelse og henstiller til ikke at faa for mange Personer ind derunder. Derfor har jeg villet fremdrage, hvorledes Udlændinge ere stillede i dette Forhold, og jeg tror, at de ere stillede paa en meget uheldig Maade. — Med Hensyn til, hvad jeg sagde om, at disse Udlændinge have udrettet meget til Nytte og Gavn for Samfundet, vil jeg ikke have det forstaaet saaledes, som den højtærede Minister forstod det, altsaa ikke paa den Maade, at naar disse Folk fik en lavere Løn her, som de vare utilfredse med, saa kunde de jo være blevne, hvor de vare. Ministeren kunde ikke forstaa, at de bleve her i Landet, naar de vare utilfredse med Lønnen. Det forholder sig ikke saaledes med, hvad jeg har sagt. Det, som jeg har ment, er, at det tykkeste Arbejde altid bliver lønnet lavere, end Arbejdet er værdt, og det er saaledes en Misforstaaelse af mine Ord. Arbejderne kunne vel ikke faa mere i Løn her i Landet end i andre Lande. Det var altsaa kun en Bemærkning i al Almindelighed, men jeg

mener, at naar disse Folk have arbejdet i længere Tid her, have de præsteret et nyttebringende Arbejde for Samfundet, saaledes at den Smule Understøttelse, som de maatte kunne trænge til, forekommer mig at være noget, som man ligefrem skylder dem.

Formanden: Det ærede Medlem er fuldkommen berettiget til at udtale sig om Indfødsretslovens Betydning for Udlændinge, saa meget mere som han derved har villet tilkendegive, at han ikke vilde slutte sig til Udvalget i en enkelt Bemærkning i Betænkningen, men at komme for langt ind paa enkelte Tilfælde, er ikke heldigt. Det er umuligt at danne sig en bestemt Forestilling derom, og det behøves heller ikke.

Overen: Jeg tror i dette Tilfælde at maatte slutte mig til den Betragtning, som den højtærede Minister har gjort gældende, nemlig at disse Eksempler, som det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (P. Knudsen) har fremdraget, nærmest og hovedsagelig høre hjemme under en Behandling af vor Fattiglovgivning, og jeg vilde for mit personlige Vedkommende være det ærede Medlem meget taknemmelig, hvis han til den Tid, da jeg venter, at vi faa Fattigloven herop, vil skaffe saa mange som muligt af disse Oplysninger til Stede, da det lunde tjene til Vejledning for os til paa mange Punkter at faa en Omordning af vor Fattiglovgivning, der kan blive saa god, som muligt. Jeg skal desuden kun gøre den Bemærkning, at det Eksempel, som det ærede Medlem fremdrog fra Sønderjylland, godt kunde have fundet Sted, naagtet den paagældende havde Indfødsret her i Kraft af Fredstraktaten; thi hvis jeg ikke huffer fejl, var der en gammel Bestemmelse, den Gang Sønderjylland var dansk, nemlig at der skulde 15 Aars Ophold til, inden en Sønderjyde kunde erhverve Forsørgelsesret i det øvrige Danmark, ligesom det ogsaa var Tilfældet, hvis en Dansk vilde ned sætte sig i Sønderjylland.

Rettelser.

Sp. 570, R. 13—15 f. n.: „og er — som sagt — Erstatning nødvendig for Afgang af et Beløb, der“ osv. læs: „og er — som sagt — Erstatning nødvendig for yderligere Afgang end et Beløb, der“ osv.